

Захарчик

гіпоксично-ішемічні ураження головного мозку

Це був травень. Запах весни п'янив і надихав. Скоро і наше життя зміниться, як змінюється природа, коли умивається травневими дощами. Затамувавши подих, ми очікували цього дива — народження нового життя. Яким він буде — наш первенець? Він буде найкращим, він буде особливим! Жодних проблем впродовж всього терміну вагітності. Дев'ять місяців наша молитва була про те, щоб пологи пройшли легко і без ускладнень, лікарі були чуйними і кваліфікованими, дитя народилось на радість нам і явило славу Господа. Такою була наша молитва. Ми і сьогодні пам'ятаємо її. Ми певні того, що впродовж всього часу її чув Бог і навіть в той день — Він пам'ятав про неї. Хоча те, що сталося далі буквально приголомшило нас.

Пологи були важкі, лікарі черстві і, вочевидь, давно забули клятву Гіппократа. Як наслідок, наш хлопчик народився важко травмованим. Через три дні він був переведений у відділення патології новонароджених обласної лікарні. Історія вагітності була переписана за одну ніч, щоб повністю приховати вину лікарів і звинуватити батьків у недбалому ставленні до свого здоров'я і здоров'я дитини. Тільки через два роки, після генетичних обстежень, МРТ досліджень і консультацій діагноз — вроджена вада розвитку головного мозку, був визнаний хибним. Але тоді, в травні 2005, це були дні відчайдушної боротьби за життя дитини і здоров'я мами. Це були дні особливого духовного гартування нашої сім'ї.

Важко сказати, якими були б ці дні, якщо дев'ять місяців не було б цієї молитви про народження нашого Захарчика. Ми не знали, навіть не могли уявити собі всього того, через що доведеться пройти нам тоді, зараз чи в майбутньому. Але Бог — Той, хто дає життя знає і пам'ятає про Своїх дітей. Він не байдужий до їхньої долі і чує молитву їхніх сердець. Когось, можливо, це здивує, але Він чув нашу молитву і відповів на неї. Ні, Його відповідь була не в зціленні нашого синочка, Захарчик і надалі потребує 24-годинного догляду, Його відповідь була в тому, що Він зцілює наші серця. Він не зберіг нас від випробування, але зберіг у випробуваннях. Він дав нам можливість краще зрозуміти реальність духовної боротьби і нашої потреби в Сині Його — Ісусі Христі. Це Він 2000 років тому назад молився в оливковому саду в околицях Єрусалиму: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...» (Мт. 26:39). Отець не зберіг Сина від хреста, але Він зберіг Його на хресті! І тому вкінці Він міг сказати: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Лк. 23:46).

Ми не знаємо, що нас очікує попереду, але ми знаємо, в Кого ми віримо. Ми знаємо, що Бог пильнує за нами і дбає про добробут наших душ.

PS. Захарчик, Захар, Захарія “пам'ять Господня, Господь пам'ятає”.

Андрюша

опухоль головного мозга

В нашій родині 18 років тому народився другий дитинка. Рос повністю здоровим, розвивався, ходив в садок. Коли йому виповнилося чотири з половиною роки у нього з'явилась молодша сестричка, яка чудом залишилась живою, так як народилась дуже складною, реанімація. Але це було лише підготовка. Коли сестричка почала поправлятися, Андрюшу поставили неутешительний діагноз. Коли чуєш діагноз «опухоль», навіть неважливо, казати, що це вирок. Земля уходить із-під ніг. І тільки людина, який у своєму серці має Бога, може все пережити, не сломатися, не відчаїтися.

Наша родина на той момент уже була з Господом 8 років, і в першу чергу ми молились, чоловік їздив по церквах і просив молитвенної підтримки. Молитва — це сила! Бог чув. Він завжди був поруч і посилав нам все необхідне. Оглядаючись назад все більше це розумієш!

В нашій родині було важко всім. Поставив діагноз, лікарі сказали найстрашнішу новину — оперувати пізно, йому залишилось жити 2–3 тижні, максимум 1,5–2 місяці. Ми продовжували вивчати к Господу, просити у Нього виход.

І одного разу приїхав до лікарні, завідувач розказав нам поетапно, що і як буде з нашим сином. В думках звучало: «Не віддавай сина на смерть!» Це був шанс і він — від Бога! Ми зацпились, як за соломинку. Обращаючись до лікаря, ми знову запитували і просили прооперувати. Лікар приводив багато різних прикладів із своєї лікарської практики і в результаті говорив, що дитина занадто мала, він не витримає такої складної операції. І чому нам це потрібно? Після операції він буде, як рослина.

В день операції було друге фізичне народження нашого синочка! Незважаючи на всі найважчі обставини, з Божою допомогою він витримав. Лікарі сказали, що Андрій «народився в рубашці». Два тижні в реанімації, в результаті параліч, харчування через зонд, заміна памперсів, але дуже-дуже багато радості в серці, що наш Андрій з нами. Бог навчав приймати його таким. Бог навчав все більше і більше довіряти Ему. Во всім ми бачили Его руку. Важко було прийняти інвалідність Андрія.

По милості Божої Андрій через кілька місяців з великими труднощами і зусиллями став на ноги, навчився знову говорити і їсти. Незважаючи на багато наслідків цієї найважчої операції, Андрій страждає від судом, працює тільки лівою рукою. Все рівно він з радістю за все дякує Богу. В нашій родині змінювались цінності: все більше і більше розуміємо духовне життя. Що життя людини? Полевої квіти.

Никита
детский церебральный паралич

Интересно наблюдать за действиями Бога в нашей жизни, который использует жизни других, чтобы изменять нас самих, учить смирению, долготерпению, отвергать себя и жить для других. С момента рождения нашего сына с особенными потребностями Бог поместил всю нашу семью в особую школу с большой вывеской на входе: «Добро пожаловать в школу смирения». В этой школе ты учишься всецело зависеть от своего Создателя, полагаться на Него и доверять Его обещаниям без всяких перспектив. Эту школу хочется прогулять, потому что в ней преподаются уроки, которые повергают в прах и пепел наше эго и учат о любви к тем, кто рядом. Это школа, в которой редко хотят оставаться люди, не желая идти по тернистому пути, но, так и не доходя до конца, лишают себя возможности понимать, что это самый благословенный путь, который Бог желает для каждого из нас. В этой школе каждый из нас учится не выигрывать, а проигрывать; отдавать, а не получать; радоваться элементарным вещам и ценить то, к чему раньше относился, как к должному. Это школа жизни, в которой каждый из нас бывает, школа, в которой сокрушается плоть, для того, чтобы дух мог ликовать. Не знаю почему, но именно в этой школе предназначено для каждого из нас выучить уроки, которые мы будем помнить всю свою жизнь. Уроки, которые преподаёт сам Директор этой школы, где Божьи люди всегда узнают лучшее о своем Боге, когда находятся в плачевном положении. Ведь именно те, кто погружается в море скорбей, те находят самые редкие жемчужины.

Свидетельства родителей детей-инвалидов

© Help for Heart, 2014
Издано при поддержке Father's Heart, Inc.
Тираж 500 экз.

